

Ezechiel: lekcja historii

Ostrożność

W trzydziestym roku, w czwartym miesiącu, piątego dnia tego miesiąca, gdy byłem wśród wygnańców nad rzeką Kebar, otworzyły się niebiosy i miałem widzenie Boże – Ezech. 1:1.

Proroctwo Ezechiela to niezwykła księga pełna historii, proroctw, lekcji i bogatej symboliki. Badacze Pisma Świętego i wielu ludzi na świecie znają tę księgę z uwagi na proroctwo o dolinie suchych kości, a także proroctwo o czasach ostatecznych – Gogu i Magogu.

Ezechiel był Bożym prorokiem skierowanym do Izraela w czasie gdy popadł w niewolę babilońską. Ezechiel nie był jedynym prorokiem w tym czasie. Oprócz Ezechiela, w tamtym czasie działali również Daniel i Jeremiasz. Oznacza to, że w tym burzliwym czasie w Izraelu działało trzech wielkich proroków. Wskazuje to na opiekę i łaskę Bożą, jaka obejmowała ten naród „twardego karku” nawet mimo tego, że czcił pogańskich bogów.

Wiele ludzi na świecie kwestionuje autentyczność Biblii. Wątpliwości te obala treść księgi Ezechiela, gdy porówna się wypełnianie proroctwa i historyczny zapis wydarzeń. Przykładowo, można zwrócić uwagę na proroctwa dotyczące Edomu i Tyru, albo proroctwa dotyczące dawnych albo współczesnych losów Izraela. Jest to wyraźny dowód na to, że księga Ezechiela jest natchniona. Świadectwa archeologiczne dokumentują historię opisaną przez Ezechiela, zarówno co do faktów, jak i ich kolejności.

Dla nas jest to dowód, że nasz Bóg jest Bogiem historii. Opowiada nam historię zanim się jeszcze wydarzy. Jeśli historia jeszcze nie zaistniała, nazywamy ją proroczą. W oczach Bożych jest to historia, ponieważ On widzi przyszłość człowieka tak, jak gdyby się już wydarzyła. Z tego powodu możemy mieć pełne zaufanie do „słowa prorockiego” (2 Piotr. 1:19) zarówno w księdze Ezechiela, jak i w całej Biblii.

Historia ostatnich królów

Jaka historia jest związana z okresem czasu obejmującym życie Daniela, Ezechiela i Jeremiasza?

Historia ta dotyczy panowania pięciu królów judzkich w okresie 22 lat począwszy od Jozjasza, a kończąc na Sedekiaszu. Jozjasz był dobrym królem, w przeciwieństwie do pozostałych. Czterema władcami po Jozjaszu

byli Jehoachaz, Jehojakim, Jehojachin i Sedekiasz.

W tym czasie Babilon wyrósł na główną siłę polityczną i militarną w tamtym rejonie świata. Było to pierwsze królestwo, które zdobyło Jerozolimę. Początkowo Egipt traktował Babilon jako zagrożenie. W związku z tym, doszło do walki między tymi dwiema potęgami. W ostatecznym rozrachunku, zwyciężył Babilon. Izrael, kierowany przez nieroztropnych przywódców, wspierał Egipt w różnych momentach konfliktu. Konsekwencją tego poparcia były najazdy odwetowe ze strony Babilonu.

Sekwencja wydarzeń dotyczących tych pięciu królów obejmuje cztery wielkie deportacje do niewoli, jakie przeprowadził Nabuchodonozor, jeśli policzymy pojmanie Żydów, którzy uciekli do Egiptu jako czwarte uprowadzenie. (1) Daniel i jego przyjaciele zostali zabrani do Babilonu w trzecim roku panowania Jehojakima. (2) Ezechiel został pojmany do niewoli w czasie drugiej deportacji, gdy Jehojachin był królem dopiero od trzech miesięcy. (3) Pod koniec swego panowania, Sedekiasz również został uprowadzony do Babilonu, a królestwo Judy przestało istnieć. Jeremiasz wraz z innymi Żydami, którzy uniknęli tej niewoli, uszedł do Egiptu i wydaje się, że tam umarł. (4) Czwarta deportacja do niewoli obejmuje samych uchodźców żydowskich, o czym wspomina Jer. 43:8-11, 52:30.

To, co jest tak ciekawe w tej historii, to sposób opisywania tamtych wydarzeń przez Ezechiela. Ezechiel jest naszym historykiem. Jednak to Bóg jest prawdziwym autorem tej opowieści; to On informował Ezechiela o tym, w jaki sposób postrzegał poszczególne wydarzenia, do opisu których wykorzystywał barwnych i dramatycznych ilustracji. Intrygujące jest to, że Ezechiel milczał gdy Bóg nie przekazywał mu swego posłannictwa. Innymi słowy, Ezechiel był aktywny tylko wówczas, kiedy to Bóg chciał objawić mu pewne kwestie lub zapowiedź przyszłych wydarzeń (Ezech. 3:26,27).

Wydarzenia dotyczące tego okresu historii Izraela, Egiptu i Babilonu zostały opisane dla nas w rozdziałach 4-32. Zajmijmy się na chwilę rozdziałem 19. Jest to smutna historia, która dotyczy narodu Izraelskiego i jego królów.

Skarga

„A ty podnieś skargę nad książętami Izraela i mów: Jakąż to lwicą była twoja matka? Wśród lwów się kładła, wśród młodych lwiat wyhodowała swoje szczenięta. A gdy wyhodowała jed-

no ze swoich szczeniąt, wyrosło ono na młodego lwa, który nauczył się porywać łup i ludzi pożerać. I podniosły narody wrzawę przeciwko niemu; w ich potrzasku się złapał. Zaprowadzili go więc za pierścień w nozdrzach do ziemi egipskiej” (Ezech. 19:1-4).

Werset pierwszy mówi nam o tym, że wypowiedź Ezechiela będzie pewnego rodzaju skargą. Skarga ze swojej definicji zakłada, że jej przedmiotem będzie smutna historia. W tym przypadku jest to żałobny lament nad narodem i jego królami. Ten lament dotyczy książąt, matki lwicy, młodych lwów oraz lwich szczeniąt. Książęta to królowie Judy. Matka lwica to naród Izraelski, młode lwy to inne, sąsiednie narody. Szczenięta, które są wychowywane przez matkę lwicę, przedstawiają przyszłych królów Judzkich lub ich spadkobierców.

Porównanie narodu Izraelskiego do lwicy nie jest typowe. Jednak w tym przypadku, przyjęła ona charakterystykę innych krajów pogańskich, jakie ją otaczały. Chciała być jak one. Zaakceptowała ich praktyki.

Coś się stało z jednym z jej młodych. Wyrósł na młodego lwa, który został złapany w dole i został zabrany do Egiptu. Porównanie to dokładnie opisuje losy pierwszego króla po Jozjaszu, króla Jehoachaza. Król Jehoachaz najeżdżał na sąsiednie narody wyłącznie dla spełnienia własnych zachcianek, to znaczy bez żadnego szczególnego powodu. Brał ludzi w niewolę. Choć był królem zaledwie od trzech miesięcy, to jednak od razu zaczął czynić zło.

Jehoachaz popełnił fatalny błąd, gdy zbuntował się przeciw Egiptowi. Ten bunt doprowadził do tego, że został pokonany, a następnie pojmany i zabrany w łańcuchach do Egiptu, gdzie zmarł, zgodnie z tym, co zapisano w 2 Król. 23:34.

Jehojachin

Następnie, w wersecie piątym Ezechiel opisuje nam los króla Jehojachina.

„A gdy widziała, że spotkał ją zawód, że zginęła jej nadzieja, wzięła inne ze swoich szczeniąt i zrobiła z niego młodego lwa” (Ezech. 19:5).

Jak można zauważyć, Ezechiel pomija Jehoakima. Prawdopodobnie czyni tak dlatego, że lud uznawał tego króla za uzurpatora, a nie oficjalnego króla.

Począwszy od wersetu piątego mamy do czynienia z opisem narodu, który czekał na powrót Jehoachaza z Egiptu. Lud chciał, aby Jehoachaz był ich królem, ale taka miała być jego przyszłość. W końcu, stracili nadzieję

i Jehojachin został ich królem. Jehojachin pokazany jest pod symbolem szczenięcia, które stało się młodym lwem. Ten król okazał się równie niegodny swego stanowiska, jak dwóch jego poprzedników. W końcu, został uprowadzony do Babilonu, zgodnie ze stwierdzeniem wersetu dziewiątego: „I dali go do klatki, i zaprowadzili go za pierścień w nozdrzach do króla babilońskiego, osadzili go w więzieniu, aby już nie słyszano jego głosu na górach izraelskich” (Ezech. 19:9).

Mimo wszystko, Jehojachina spotkał lepszy los niż jego wuja Sedekiasza, który zasiadł po nim na tronie jako ostatni król Judy. Sedekiasz, kiedy dostał się do niewoli, był świadkiem egzekucji swoich synów, po czym zostały mu wyłupione oczy, a on sam został zaprowadzony w łańcuchach do Babilonu, gdzie zmarł w więzieniu. Z drugiej strony, Jehojachin również trafił do więzienia, ale wyszedł z niego 37 lat później. Miało to miejsce po śmierci Nabuchodonozora, gdy na tron Babilonu wstąpił po nim jego syn, Ewil Merodak (2 Król. 25:27-29).

Ilustracje i pantomimy

Mamy zatem opisaną skargę, która obejmuje trzech z czterech ostatnich królów Izraela. Ezechiel przez pierwsze 32 rozdziały swej księgi wyjaśnia upadek Judy, wspomagając się graficzną symboliką, pomieszaną z pantomimą i aktorstwem. Bóg chciał, aby Izrael zdawał sobie sprawę, że Jego sąd przeciwko nim był spowodowany ich własnym niemoralnym i zdeprawowanym postępowaniem, z pominięciem Bożej rady i łaski. Słowo Boże powinno być wdrażane w życie, a nie ignorowane.

Słowa otuchy

Ale jak zawsze, Bóg nie jest tym, który głosi jedynie zagładę. Słowa o sądzie przeplata słowami otuchy. Zawsze jest nadzieja. Takie wzmianki można znaleźć w całej Księdze Ezechiela, tak samo jak w całej Biblii. Jedną z takich wzmianek są słowa w Ezech. 34:23-31.

„Ustanowię nad nimi jednego pasterza, mojego sługę Dawida, i będzie je pasł; będzie je pasł i będzie ich pasterzem. A Ja, Pan, będę ich Bogiem, a mój sługa Dawid będzie księciem wśród nich – Ja, Pan, to powiedziałem. Zawrę z nimi przymierze pokoju, wytępię z ziemi drapieżne zwierzęta, tak że będą bezpiecznie mieszkać nawet na pustyni i spać w lasach” (Ezech. 34:23-25).

Cóż to będzie za dzień! Wiemy, że będzie nim nasz Pan, z królewskiego rodu Dawida. On jest Dobrym Pasterzem, natomiast Ojciec Niebieski jest Wielkim Pasterzem. Ani Izrael, ani żaden inny kraj na świecie

nie będzie już miał słabych władców, ponieważ rządy przejmie Jezus. On wprowadzi w życie przymierze pokoju, nowe przymierze, niosące ze sobą życie, sprawiedliwość, pokój i miłość dla całej ziemi.

Ezechiel miał to błogosławieństwo od Boga, że widział nie tylko rzeczy bliskie, ale również te, które były daleko. Widział wiele rzeczy dotyczących Izraela. Jak już wyżej wspomniano, widział zło, ale widział również mające po nim nastąpić dobro. Dane mu było zobaczyć nie tylko niesamowite szczegóły dotyczące losów królów izraelskich, ale widział również niesamowite szczegóły dotyczące Pastora Russell'a, czasu ucisku, odrodzenia Izraela, a w końcu chwalebne Królestwo. Jego księga to objawienie Starego Testamentu (Ezech. 9: 37- 48).

Niektórzy mogą gardzić historyczną wiedzą o przeszłości. Niektórzy mogą pomyśleć, że jest ona nudna. Nie

ma nic nudnego w lekcjach historii przekazanych nam przez Ezechiela, zwłaszcza, gdy uświadomimy sobie, że jest ona wypełniona barwnymi opisami wypalania kotła i mieczy latających w powietrzu (Ezech. 24 i Ezech. 5).

Lekcja dla nas

Prawdziwą lekcją, jaka jest dla nas ukryta w tym proctwie jest to, że mamy bardzo lekko dotykać rzeczy związanych z tym światem. Nie możemy sobie pozwolić na to, abyśmy zostali zanieczyszczeni, tak jak skażony został Izrael, gdy wszedł w kontakt z doczesnym, religijnym i pogańskim duchem tego świata. Bóg wykazał się wielką ostrożnością i cierpliwością wobec Izraela, posyłając do niego proroków takich jak Daniel, Jeremiasz i Ezechiel. Bóg jeszcze bardziej troszczy się o nas. On chce, aby nam się powiodło.

Rawson Douglas